

Enderrock | Lluís Gendrau | Actualitzat el 30/04/2023 a les 14:30

Ressons Penedès... i la pluja va arribar

Crònica de Lluís Gendrau sobre la segona jornada de la primera edició del festival Ressons Penedès

Clara Peya al Ressons Penedès | Rosa E. Massaguer

Valenta estrena de la primera edició del festival Ressons al Penedès que, amb un cartell farcit d'artistes d'arreu dels Països Catalans, va demostrar la màgica connexió entre música i la natura, de la música amb el territori. La força de les arrels i la tradició vinculada amb un patrimoni llaurat i aixecat al llarg dels segles. Les vinyes velles amb les belles cançons. El vi amb els somnis. I la pluja amb la vida, encara que mai ploqui a gust de tothom.

Els concerts del dissabte 29 d'abril van comunicar les melodies amb la terra a través de la guitarra flamenca de **Chicuelo** i el piano de **Marco Mezquida**, el blues de **Pi de la Serra**, l'electrònica pianística de **Clara Peya** o la veu dels poetes de **Roger Mas**. La nova cita sonora, promoguda pel festival Cruïlla, no va dissenyar expressament una ruta pels pobles i els cellers penedesenc amb la trentena de concerts programats durant tres dies, però sí que va traçar un relat imaginari entre el paisatge i les primeres fulles verdes dels ceps a través de la música combinada amb el tast de vins i caves.

Coincidint amb el toc de campanes de les 12 del migdia i un sol radiant batent els assedegats camps de vinyes de Torrelavit es va inaugurar el concert del cornellanenc **Juan Gómez**

?**Chicuelo**' i el menorquí **Marco Mezquida**. Les notes entrelaçades de la guitarra flamenca i el piano contemporani, abanderades pel so rústic del caixó, suraven per damunt del mar de barrets de palla del públic arrenjerat, uns capells cedits generosament i convenientment pel popular celler Segura Viudas.

Sense cap altre para-sol que sengles palloles, els músics també suaven la gota gruixuda amb cada nota que emetien des d'un escenari despullat, creant una atmosfera càlida totalment adequada a la seva "Gloria bendita", la peça amb què van tancar l'espectacle. **Chicuelo** va pregar per avistar algun núvol, mentre **Mezquida** agraià al públic el suport a la música en directe, encara que fos a ple sol i sense cap ombra a la vista.

Chicuelo i Marco Mezquida al Resson Penedès Foto: Rosa E. Massaguer

Dos grans mestres van beneir amb escumós l'extraordinària estrena de la jornada de dissabte, amb la presència també d'una munió d'espectadors vinguts tant de la comarca com d'arreu del país. Un públic que a la mateixa hora també omplia el bolo de **David Carabén** de **Mishima** a Castellet i la Gornal, agombolat pel Celler Oriol Rossell. I és que Resson és un festival tan singular que permet brindar amb els esperits de la DO Penedès i que al mateix temps descarta la possibilitat de demanar la cerveseta tan típica dels festivals d'estiu. Vi, cava o aigua, no hi ha cervesa a les barres.

La ruta ens va portar 22 quilòmetres cap a l'est fins a Guardiola de Font-Rubí, un poblet de poc més de cinc-cents habitants i diversos cellers. Mitja horeta pel camí més ràpid que permet descobrir que darrere de cada etiqueta dels caves que has begut al llarg de la vida hi ha un celler real amb el mateix nom. A la fi, arribats a un turonet, al costat del carrer del Rastrillo, s'ubica un

escenari on actua **Pi de la Serra** acompanyat de l'harmònica de **Joan Pau Cumellas**. Pocs abans ja hi han passat **Joan Isaac**, que celebra 50 anys de carrera, i l'actriu **Carme Sansa**.

La mitjana d'edat del públic és ara més alta, però un centenar de persones entre l'ombra de les carpes i un pi centenari aplaudeixen cançons llegendàries que, igual com les vinyes velles, ja han complert sis dècades de vida i encara sonen com si s'haguessin escrit just ahir. "L'home del carrer" rebufo contra una solana i un vent, que implacable es cola pel micròfon del **Quico** i pels forats de l'harmònica de **Cumellas**.

Cançons tan arrelades i amb tanta història com els blues d'arrel americana de **Big Bill Broonzy** o amb d'altres més recents com "Si els fills de puta volessin", que fa aixecar la gent dempeus. I és que al segle XIX, després de la terrible plaga de la fil·loxera, les fileres de ceps del Penedès que emmarquen un fons d'escenari únic també van ser replantades amb peus americans -els únics que toleraven l'atac d'aquests insectes paràsits- per salvar les vinyes. Igual com l'antídot de **Pi de la Serra** contra els fills de puta.

Pi de la Serra al Ressons Penedès Foto: Rosa E. Massaguer

Ara i aquí la connexió entre música i la 'natura' té una forta ascendència tel·lúrica, tal com apuntava el mateix director del festival, Jordi Herruela, que també seguia un recorregut de concert a concert per copsar les impressions de cada indret. El cantautor barceloní va baixar cansat de l'escenari, es queixava que als seus 80 anys no hauria de tocar a ple sol i amb el vent de cara, però se'l notava orgullós de la feina feta. Un maridatge que també celebrava l'alcalde, Xavier Lluch, que narrava satisfet com havia reunit els cellers del poble per oferir un tast dels seus caldos als visitants. Una experiència irrepetible amb una copa als llavis de vi blanc ecològic,

cupatge de xarel·lo i parellada, del complex i alhora saborós Lluch & Llopart. I a més amb tradició, perquè ens fan notar que el cicle Cava Jazz del poble, des del 21 de gener al 13 de maig, celebra enguany a la 24a edició.

Set minuts i 3,3 quilòmetres més al nord, baixant cap a les valls de l'Avellà, hi trobem un dels espais més majestuosos del Penedès, les Serres Velles de Montrubí. Un casalot -i restaurant de bon paladar i vins majestuosos- presideix una finca de vinyes i boscos que permeten elaborar una àmplia varietat de monovarietals amb carinyenes, xarel·los, parellades, macabeus, garnatxes i sumolls. És aquí on a les sis de la tarda **Clara Peya** pujarà a l'escenari per 'jugar' amb el piano i l'electrònica durant una hora per deixar extasiades i embadalides a les més de dues-centes persones que han vingut fins aquest indret per gaudir de la seva música. El vent ha portat els primers núvols, i tot augura un canvi de temps. Fins i tot, la pianista clamà perquè, al final del seu concert, arribi l'anelhada pluja.

Els 60 minuts següents serveixen per assaborir un concert d'alta graduació de la palafrugellenca, consumant la seva ultrasensibilitat amb l'electrònica sorgida a borbollades de la seva imaginació. Una banda sonora conciliada -a voltes amb precisió i d'altres improvisadament- amb la flaire de les vinyes i el vent entremaliat colant-se entre les 88 tecles, que s'amaguen despullades sota la tapa oberta del piano de cua. El que no sabíem és que aquell xiular insistent -i a vegades empenyador- de la natura ens advertia que la pluja estava arribant.

El sol havia anat agafant la drecera de darrere les muntanyes, i a quarts de nou ja arribàvem a la catedral modernista que Josep Puig i Cadafalch va dissenyar per a les pioneres caves Cordoniu. Des de les entranyes d'un dels edificis d'un magne celler de més de 450 anys d'història va emergir la veu greu de **Roger Mas**. Un artista d'arrel profunda i densitat poètica que, a redós dels galàctics, ha conreat una personalitat tan forta que dret i amb sola guitarra al coll és capaç de connectar a la fi amb el mig miler d'espectadors. Autodefinit com 'un carlinot de terra endins', va fer contínues referències poètiques a Mn Cinto Verdager, Joan Maragall i Maria-Mercè Marçal passant per Rimbaud o Goethe. I també amb una nota irònica per trencar el rictus de la litúrgia i explicar una història viscuda -o no- amb un 'sargento' de la guàrdia civil destinat a Solsona durant els seus anys d'adolescència. Un divertit anecdotari al voltant d'un ramat de menta per fer mojitos a l'Sputnik i un fragant codony -l'arbre màgic català- emparentat amb una esquifida magrana que ballaven dins el cotxe a la matinada, mentre tocaven la guitarra. Tot inspirat i plasmat al recull de poemes i narracions *El dolor de la bellesa* (Empúries, 2017), que els més àvids van córrer a exhaurir al final del concert.

I en aquell precís instant es va produir el miracle. La pluja va arribar, picant amb força a la teulada i a les vidrieres de l'edifici centenari. Un lloc farcit de botes velles i impregnat d'aquella típica olor d'humitat de les caves. No calia treure el Santcristo gros. La màgia de la música i la natura va atraure la necessària pluja per marinar Ressons amb Penedès gràcies a una cruïlla d'artistes. Just quan el **Mas** més catàrtic recitava els versos de l'obaga a les catacumbes de la Catedral del cava va ressonar la pluja. L'artista va parar de cantar. El recital es va aturar. La gent va aplaudir amb força l'aigua beneïda. Uns segons per quedar-se en silenci i escoltar aquell so vivificant. "Vivim en una Arcàdia que ens fa pensar que tot val la pena", va etzibar **Roger Mas**. I, com Sant Tomàs, va demanar 10 segons al públic per baixar de l'escenari i anar sol cap a la porta del darrere i comprovar la realitat caiguda del cel.

Però el cant a la pluja va deixar caure unes gotes i es va assecar, com diu la cançó. Va regar tímidament les vinyes del Penedès. Poca aigua per la sequera de molts mesos, però suficient per obligar a suspendre la darrera cita del dia del festival. A les caves Vallformosa un miler de persones esperava ballar al ritme d'**Els Pets**, telonejats per **Ivan Ferreiro**, i coronats per la **Sidral Brass Band**, que, això sí, van fer la volta d'honor entre el públic abans que la caiguda de l'electra per fondre les llums de les paradetes de menjar i beure. Amb la pluja intermitent aquell escenari descobert no podia garantir la seguretat dels músics. Un final de dia amanit per la pluja, que no va aigualir un encertat maridatge entre música i paisatge, cançons i natura. Un festival que no només sona diferent, sinó que es tasta, es copsa, es palpa, es flaira i s'escolta

d'una altra manera; amb els cinc sentits. Salut pel Resson!